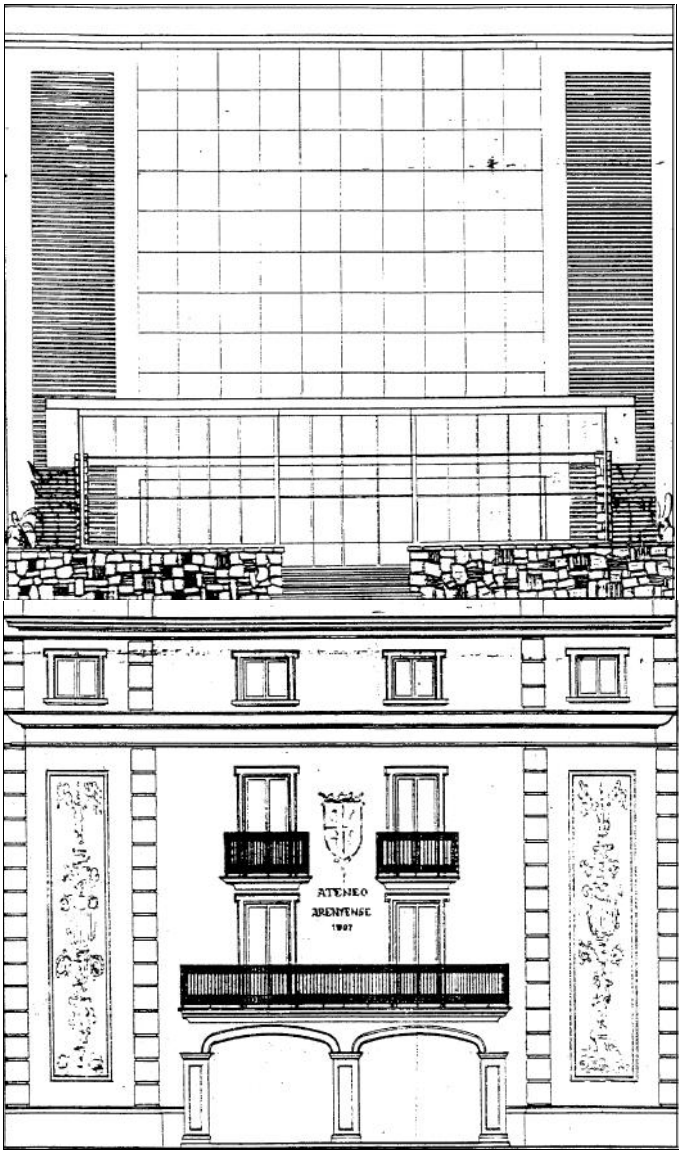
L'ACTUAL EDIFICI DE L'ATENEU ARENYENC: UN ERROR O UN ENCERT?

-PER MIQUEL FANÉ-

Publicació de la conferència de Miquel Fané i Torrent, Dr. Arquitecte, que va servir de pauta per a la Taula Rodona celebrada a l'Ateneu Arenyenc el 9 de setembre de 1997, amb Marià Salmeron, Fidel Soler, Jordi Palomer, Joaquim Serrat, Pilar Roca i Francesc Castells com a moderador.

L'ATENEU ARENYENC és una entitat de caràcter cultural i recreatiu. Les gestions per crear-la començaren l'any 1884, quan un grup de vilatans acordaren iniciar els tràmits per a la legalització de l'entitat, donant-li el nom d'Ateneu Arenyenc.

En poc temps, anà creixent en nombre de socis i, fins al dia d'avui, sempre ha tingut la voluntat de difondre al poble la cultura en general, no podem oblidar que fundaren una de les primeres biblioteques d'Arenys, quan encara no n'hi havia de pública, i s'adaptà degudament un local per actuacions teatrals i, posteriorment, cinematogràfiques, a més, sempre s'han anat organitzant conferències, col·loquis i congressos, classes i cursets varis, aplecs i activitats d'oci i esportives, certàmens literaris i tot tipus d'activitats artístiques i culturals d'interès, segons el moment i l'època, mobilitzant personalitats de les lletres i l'art importants en vàries ocasions. A finals dels anys 50, l'Ateneu Arenyenc amplià la seva seu, tot bastint l'edifici objecte d'aquest escrit.

Actualment, l'Ateneu Arenyenc, com tantes altres entitats de les mateixes característiques, pretén emprendre noves activitats per tal adaptar-se més a les necessitats actuals i rellançar l'entitat.

Quan el president de l'Ateneu Arenyenc, em demanà que, per l'aniversari de la fundació de l'entitat -ara fa 113 anys-, digués unes paraules sobre l'edifici de l'Ateneu Arenyenc, em va agradar la idea, doncs m'ha quedat la impressió que tots aquells estudis i projectes realitzats pel meu despatx professional per a l'entitat -especialment els fets l'any 89, essent president Joan Ferrer- no havien tingut mai una divulgació i un debat suficients.

Quan es rep un encàrrec professional d'arquitectura, el primer que cal fer, en estudiar l'edifici per tal de racionalitzar el seu anàlisi i obtenir el diagnòstic més objectiu possible, és prendre un fort distanciament emocional -personal- respecte de l'edifici objecte de l'encàrrec. Certament, però, com ja m'ha passat en algun altre cas –en la restauració de l'església, per exemple- obtenir aquest distanciament i aquesta objectivitat respecte de l'edifici objecte de l'encàrrec, és a dir, el de l'Ateneu Arenyenc, no fou per a mi gens fàcil, ja que, com a arenyenc nascut als quaranta que soc, no sabria pas explicar la meva adolescència sense fer referència a l'Ateneu i tot el que, per a la meva generació, va significar durant els anys cinquanta i seixanta. És precisament entre aquestes dues dècades quan es produeix la substitució del vell edifici de l'Ateneu per l'actual, de la qual cosa, malgrat que encara era molt criatura, me'n recordo prou bé.

Penso que seria caure en un greu error el voler fer, avui, una valoració d'aquella substitució de l'edifici antic per l'actual, sense tenir en compte el paper que l'Ateneu i el seu local va jugar, en la nostre petita història local, durant aquelles dues dècades. No oblidem que no es pot judicar l'arquitectura d'un edifici -tant si és monumental com si és vulgar- si no és entenent-la com a l'harmonització dels tres sistemes, ja enunciats per Vitrubi: el sistema funcional -la "utílitas"-, el sistema estructural tècnic la solidesa, la "firmitas"- i el sistema estètic o llenguatge arquitectònic la "venustas"-, i és amb aquesta triple visió que, entenc, cal també analitzar l'evolució de l'edifici seu del nostre Ateneu.

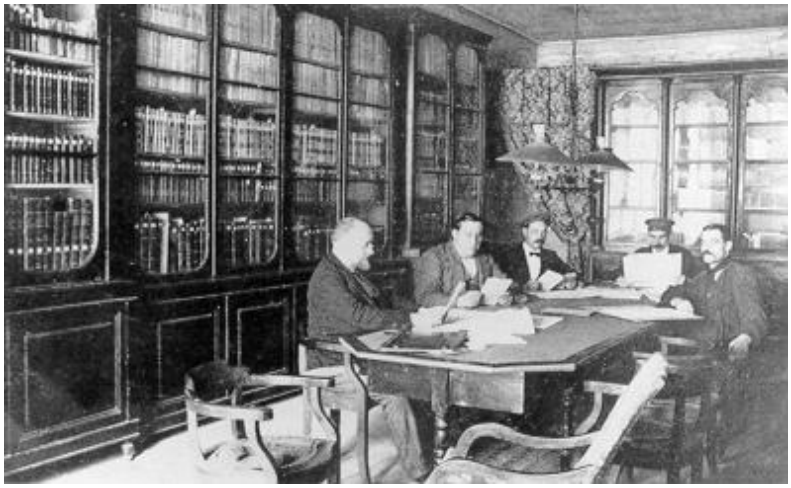
Els Ateneus naixeren amb els moviments socials de la segona meitat del segle passat com a institucions per a la popularització de la cultura. Malgrat que tots els estatuts dels Ateneus acostumen a parlar també del conreu de la ciència, bàsicament, la seva incidència ha estat en el món de les lletres, sobretot, des de la seva vessant social i humanística no confessional. Penso que aquest fet està prou ben reflectit en la ressenya històrica de l'Ateneu que, amb molt d'encert, es va posar a la Web d'Arenys, a Internet.

Els locals de tots els antics ateneus, a casa nostra, ben segur que responien bé a aquestes seves funcions culturals -estatuàries- d'estudi, conferències i tertúlia. El paradigma d'aquests edificis, és encara, per a mi, el de l'Ateneu Barcelonès, al qual, malgrat no ser-ne soci, en trobar-se prop del Col·legi d'Arquitectes, hi vaig moltes vegades.

Però el canvi de segle també és l'època dels casinos i balnearis, i varen anar conformant uns tipus d'edifici dels quals primer només se'n bastien per a l'alta burgesia però que, amb el temps, es van anar popularitzant. Els Ateneus de poble, que no es poden permetre ser tant especialitzats com els de gran ciutat, prenen cada cop més aquestes funcions i formes dels casinos i, tot popularitzant-les, les afegeixen a les estrictament culturals d'origen. És precisament amb aquesta suma de funcions -

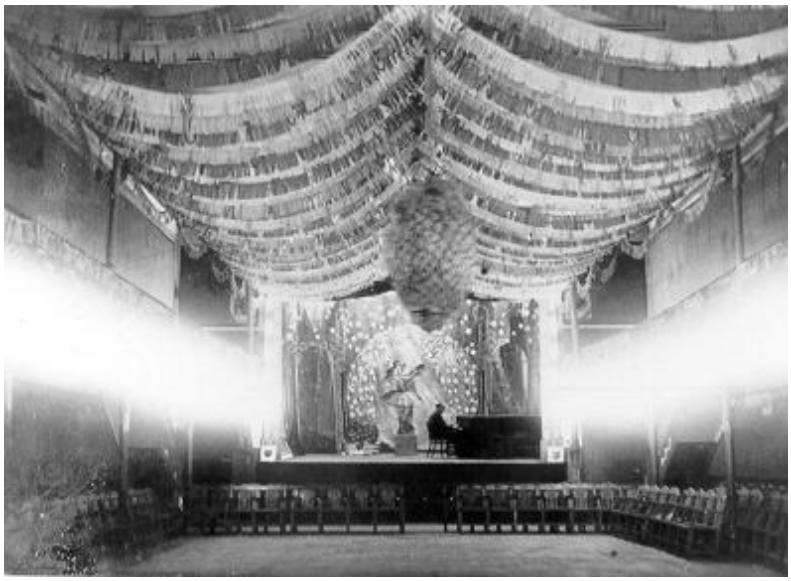
culturals i lúdiques- que recordo jo, vagament, l'Ateneu Arenyenc fins els anys cinquanta i també com, l'edifici de la seva seu, responia bé a aquestes funcions.

L'edifici -bastit en un solar de "dos cossos" de la banda mar del carrer Ample- contenia la biblioteca, les sales d'estudi, juntes d'administració i el cafè, en la planta baixa, mentre la sala de ball i espectacles ocupava, com ara, tota la planta pis.

Antic edifici: Biblioteca.

Aquesta primera sala –de la qual se'n conserven fotografies- era com les altres de la seva època i, crec recordar, amb la decoració fixa bastant senzilla. Tenia un bon escenari i l'espai de la sala es composava de la platea i l'amfiteatre amb galeria circumdant i escales de connexió directa amb la platea, formant un espai unitari. Les escales d'accés principal, amb l'antesala, estaven situades en la decimonònica façana del també decimonònic Passeig de Mar. La sala tenia, però, a més, dues escales secundàries que donaven a l'accés del carrer Ample i que, crec recordar, era on s'acumulava més gent durant l'evacuació de la sala acabat el ball o els espectacles, ja que aquest era, potser, l'accés més usat per la gent.

Antic edifici: Sala.

Del cafè també en tenim fotografies on es pot veure com té el mateix aire i estil de la façana de mar, però recordo que, com tots els de l'època, era bastant fosc i tancat la qual cosa destacava el fum de tabac –sobretot quan hi havia concert- signe, aleshores, del benestar de la sobretaula.

Antic edifici: Cafè.

L'antiga façana de doble cos del carrer Ample es mantenia amb tots els elements propis de les cases bones tradicionals dels segles XVIII i XIX d'Arenys de Mar: un portal principal i una finestra -convertida en porta secundària- a la planta baixa, un balcó i una finestra gran al primer pis i dues finestres més petites al segon. Totes les obertures mantenien els seus brancals, llindes i dintells, de pedra picada. La façana s'acabava amb un imponent ràfec i, en la fotografia de que disposo, s'aprecia encara a la paret un fals carreuat esgrafiat, amb una capella al bell mig de la façana.

Antic edifici: Façana del carrer Ample.

No conec l'existència de cap estudi o publicació que parli d'aquesta façana i només disposo de la fotografia abans esmentada, manifestament feta als anys cinquanta, abans d'enderrocar-la, quan es feia -ocasionalment, segons crec recordar- cine a l'Ateneu i, concretament, quan es projectava "El último cuple" de la Sara Montiel, en programa doble, segons podem veure, a la fotografia, en els cartells dels costats del portal del carrer Ample.

La façana emblemàtica era però la del, com hem dit, decimonònic Passeig de Mar, cap el qual, amb la revalorització lúdica del front marítim, totes les cases d'aquell costat del carrer Ample havien anat també girant el seu front o façana principal. Aquest procés de transformació urbanística, pel capgirament dels fronts de façanes principals, és el mateix que s'havia anat donant a les finques de la Riera, respecte dels seus carrers laterals, més antics, des del segle anterior, tal com ja vaig explicar en el meu llibre sobre l'evolució urbanística d'Arenys de Mar.

Fig. 7 Esquema de la formació del nucli antic segons els fronts de façanes dels carreres: segle XV

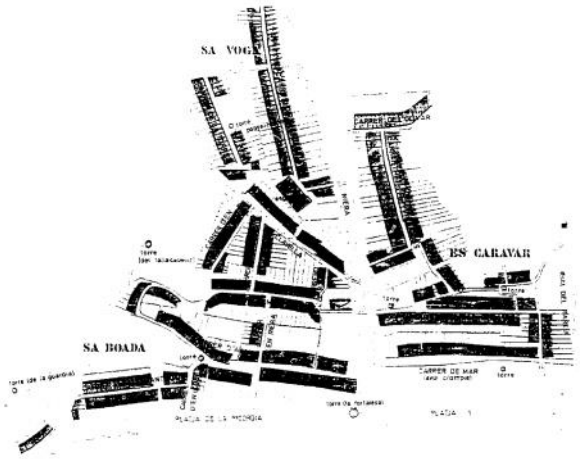
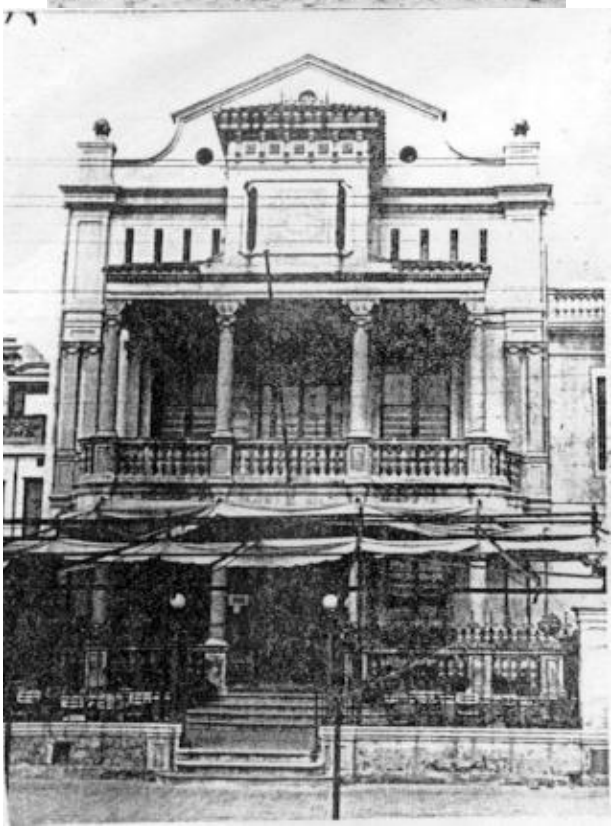

Fig. 8 Esquema de la formació del nucli antic segons els fronts de façanes dels carrers: segle XVI

La façana de l'Ateneu del Passeig de Mar era, en la seva primera versió, de la qual se'n conserven els plànols i les fotografies, d'un classicisme romàntic decimonònic, auster i ben composat. En la seva segona versió -que és la que jo recordo- era la mateixa façana que se li havia afegit una terrassa amb balustrada i columnes que la sostenien a ella i a la sala de màquines del cinema situada, precisament, sobre la terrassa. Aquesta reforma de la façana és manifest que es va aprofitar per donar-li aquest aire neoclassicista, tant de casino romàntic, al gust del moment, amb una composició arquitectònica també molt ben aconseguida.

La segona façana.

Quant a la solidesa d'aquest vell edifici de l'Ateneu, abans de la seva demolició per a la següent ampliació, haig de dir que desconec l'estat en que es trobaven les caballades de la coberta i l'estructura vertical de la sala, però que, en qualsevol cas, no puc oblidar les de la coberta de la Sala Mercè, que varen cedir amb la nevada de 1962, quan es va esfondrar. No crec que l'estructura del sostre de la sala de l'Ateneu fos gaire més sòlida que la de la Sala Mercè, el cert és, però, que, com he dit, ho desconec. El que si puc afirmar que si era sòlid és el conjunt del sostre i les columnes de la planta baixa, doncs encara existeix i, malgrat que reforçat i a voltes grinyolant, segueix complint les seves funcions estructurals resistents.

L'enfonsament de la coberta de la Sala Mercè, amb la gran nevada de l'any 1962.

Al final de la dècada dels cinquanta comencen a entrar en crisi moltes de les antigues funcions culturals dels ateneus. Apareixen les Biblioteques Populars de la Diputació, augmenta la qualitat i quantitat de l'oferta pública d'ensenyament i cultura, i les acadèmies privades d'ensenyament especialitzat es consoliden -idiomes, "corte i confección", etc-. També comencen a canviar alguns dels hàbits de lleure de la gent, amb l'inici de la generalització del cotxe privat i amb la popularització de la pràctica de l'esport. Però les activitats de ball i de cafè-bar romanen a l'Ateneu Arenyenc dels últims cinquanta, amb més força que mai. Penseu que encara no ha arribat, amb el boom turístic, l'era de les "boites" -avui "discoteques"- i que encara son pocs els joves que tenen "un 600". En aquest punt, l'Ateneu Arenyenc, amb l'energia que donava en aquells temps, la il·lusió de modernització i del progrés, decidí emprendre l'ampliació i

reforma de la seva seu per, després d'haver comprat la casa del costat, disposar d'uns locals de tamany suficient i adaptats al que creien que serien els nous temps.

La Memòria Descriptiva del Projecte de l'arquitecte Josep Comas i Borrell de Premià de Mar, ens explica molt bé les inquietuds d'aquell moment.

Llegim-ne algun fragment: (*)

"PROYECTO DE AMPLIACIÓN Y REFORMA DEL ATENEO ARENYENSE, DE ARENYS DE MAR"

"MEMORIA DESCRIPTIVA"

"OBJETO: El presente Proyecto tiene por objeto estudiar la ampliación y reforma del edificio social del Ateneo Arenyense, de Arenys de Mar.

MOTIVACIÓN: Fundada la Sociedad Arenyense, en el transcurso del siglo XVIII, ocupó en su día un edificio de amplias proporciones en consonancia con las necesidades de la entonces población de Arenys de Mar, sin embargo, el crecimiento de la misma no ha corrido pareja con el del local i menos aún el nivel de vida actual que no está a tono con la vejez del edificio. Ello motiva la existencia de una inmensa desproporción entre el número y calidad de sus socios y el nuevo concepto de local recreativo y cultural que precisa de aquella comodidades conceptuadas hoy indispensables y que el actual local no puede proporcionar.

Con verdadera visión de este ininterrumpido camino de la vida, Juntas anteriores procedieron con gran acierto, a la adquisición de un inmueble contiguo, sin embargo, hasta las fechas actuales la capacidad económica de la Sociedad, no ha permitido fijarse el deseo de la utilización del total espacio disponible, estando casi, en el primitivo estado los dos locales formando un conjunto.

Las Juntas actuales, perfectamente compenetradas del estado actual del edificio social y de las necesidades que la Sociedad precisa, abriga la ilusión de poder emprender las obras de renovación del actual local y la utilización conjunta de todo el espacio disponible y por ello ha querido redactar un Proyecto que convierta el edificio social en alegre, cómodo y agradable estancia de los socios que lo sostienen.

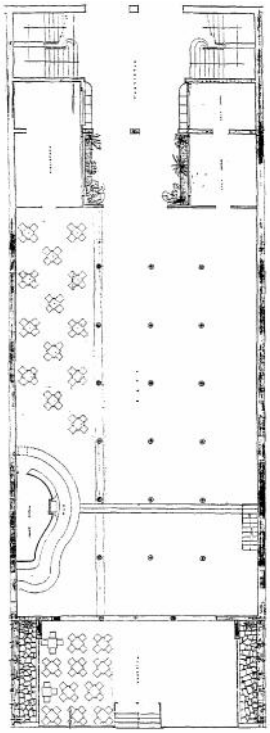
Grandes son los deseos de las actuales Juntas, sin embargo, las disponibilidades económicas no corren parejes con los deseos. Ello activa que, si ambicioso era el primitivo Proyecto, (**?**) *se ha tenido que ir reduciendo hasta llegar solo a las obras indispensables, pero con la loable idea de que el esfuerzo actual, pueda, en su día, unirse al esfuerzo de las sucesivas Juntas y continuar las obras emprendidas bajo el Plan o Proyecto, que se inicia con el presente.*

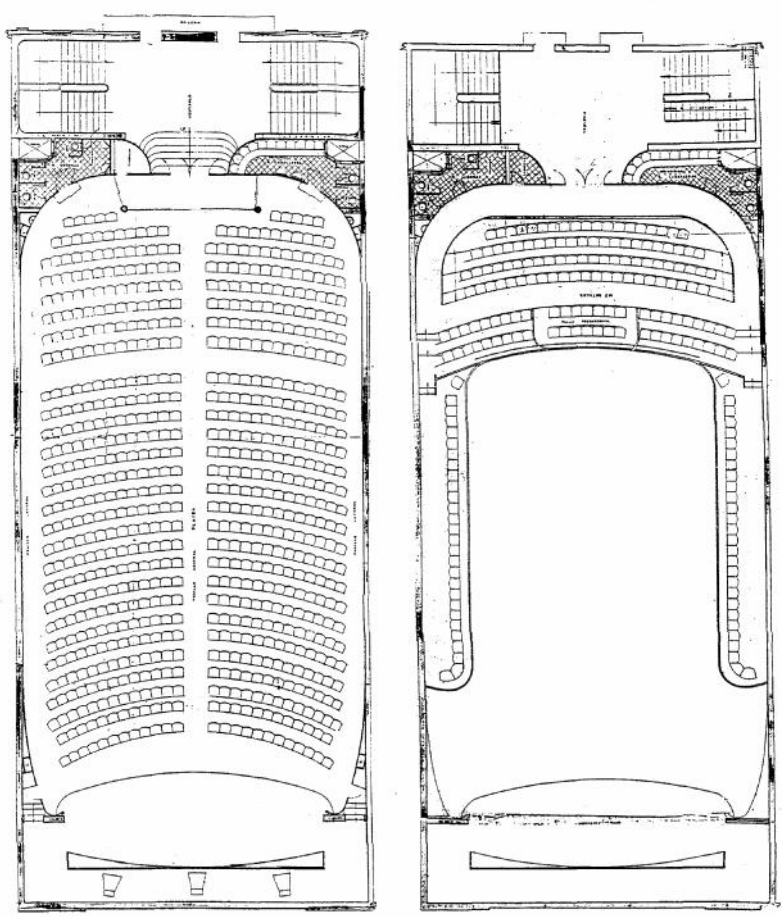
PROGRAMA: La Sociedad esta compuesta de dos actividades: Las recreativas y las culturales. Las recreativas deben contar con una sala café-bar y sala apta para la

organización de cine y baile. Las culturales cuentan con la sala biblioteca y sala de estudios.

COMPOSICIÓN: El solar donde esta ubicado el edificio social tiene la forma rectángula, de lados menores dando fachadas a la carretera de Madrid a Francia por el lado norte y el Paseo Marítimo por el lado sur.

Estudiado tal emplazamiento, enseguida se observa que el edificio esta "de espaldas al mar", con una visibilidad ... (inadecuada) (?)*... cuando tanto por su orientación sur como por el bello ...* (paisaje) (?) *... del paseo marítimo, puerto y de las nuevas obras que se ...* (están realizando) (?)... *, se comprende que el edificio que se componga, debe ...* (captar) (?) *... en un máximo, las bellas y agradables perspectivas que la fachada sur le puede proporcionar. Por ello y como consecuencia, ...* (en el nuevo edificio) (?) *... debe proyectarse cara al sur, aquellas dependencias ...* (cuyo uso) (?) *... permita e invita a la contemplación del paisaje ...* (mediante la) (?) pres... *encia estacional . Y ello es el café. es el ...* (lugar donde el) (?) *... tiempo se emplea al descanso y al estado .... (de contemplación((?) ... estacional y para invitar a ello se ha compuesto el cuerpo avanzado que con su estructura vidriada, recoge todos los rayos solares en invierno y que por sus persianas o gradalux dispuesto adecuadamente puede disfrutarse a la sombra y con brisa marina las horas de verano, de la amplia visión que el mismo ofrece. El deseoso de cobijo tranquilo dispone de local interior y todos ellos pueden ser servidos por amplia barra.*

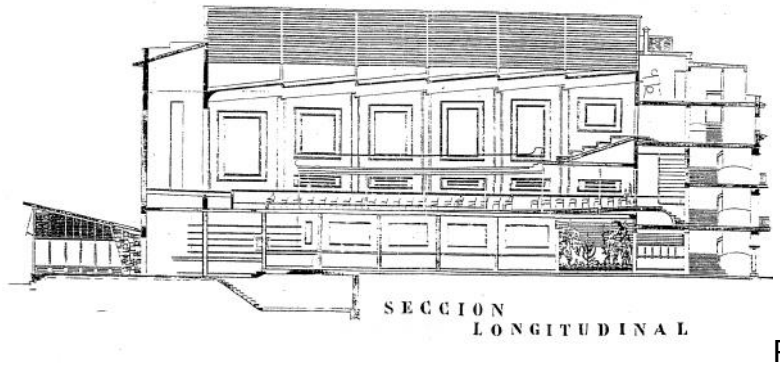

Projecte d'edifici nou: Platea i Amfiteatre, sala nova.

La sala de espectáculos, debe aprovechar su acceso de entrada y salida por su fachada norte, por las razones siguientes: por estar situado el local al sur de la población y su acceso más cómodo ser por la ancha calle de la carretera de Madrid a Francia actual, evitando el largo rodeo en caso contrario. Por ser fachada norte y por consiguiente extremadamente fría en invierno, lo que seria perjudicial situar en ella lugares de estacionamiento.

Se ha estudiado el debido y cómodo enlace entre ambas entradas. No existe inconveniente que la sala de espectáculos esté orientada en tal sentido y que el escenario ocupe la parte sur, ya que en la sala de espectáculos no se disfruta de la vista exterior sino del espectáculo, cine ó baile que en su interior se ofrece.

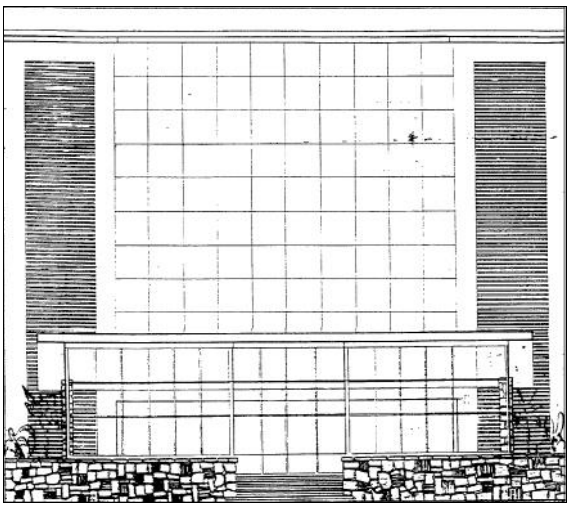

Projecte de l'edifici nou: Secció.

Se ha compuesto la decoración de las fachadas de manera que ellas indiquen los dos periodos álgidos de la sociedad: la fachada norte, cara a la población, con su estilo barroco, propio del tiempo o época de la fundación de la sociedad y la fachada sur, frente el nuevo Paseo Marítimo, Puerto a las sucesivas grandes obras en proyecto, de estilo moderno, propio de esta etapa actual de su renovación.

Projecte d'edifici nou: façana c/.Ample.

Projecte de l'edifici nou: façana Passeig Xifré.

Al proyectar se ha tenido en cuenta que, si bien en el periodo actual, por dificultades económicas, no puede pensarse en la construcción del Anfiteatro y demás obras complementarias, pueden estas construirse, tan pronto como las disponibilidades

económicas lo permitan, estando calculadas las medidas para la perfecta visibilidad y la proyección.

Los servicios se han proyectado, así como los accesos y cuanto se prescriba, de acuerdo en un todo a lo dispuesto en el vigente Reglamento de Espectáculos Públicos.

Construir un edificio a tono con las necesidades, disponibilidades y a la categoría de la sociedad, ha sido el deseo que ha regido en la redacción del Proyecto."

(*).A les parts il·legibles d'aquest document hi he indicat, entre parèntesi i amb un interrogant, el que crec que devia voler dir.

Fixem-nos bé que el Projecte no valora en absolut res més del vell edifici, que el que es pot aprofitar estructuralment pel nou, per raons d'economia. És per ells, senzillament, un edifici vell i tronat. Però, per contra, el Projecte del nou edifici, si bé es fa des d'un plantejament decididament racionalista, no planteja una arquitectura radicalment moderna en tot l'edifici, sinó eclèctica. Hem de pensar que els arquitectes i la gent d'aleshores no tenien pas massa assumida l'arquitectura moderna però, per contra, tampoc tenien assumit el concepte de "conservació del patrimoni arquitectònic" tal com l'entenem avui, i en qualsevol cas, no el consideraven aplicable a aquestes arquitectures locals decimonòniques perquè, en el fons, encara eren "les seves" i el seu significat no sempre els resultava estimulant.
El nou edifici es bastí, s'inaugurà amb gran il·lusió i funcionà a ple rendiment i bé durant els primers seixanta, amb el ball omplint la gran sala i el cafè diàfan i obert de carrer a carrer on a més dels concerts, a l'estiu també s'hi feia ball.

Però els importants canvis dels hàbits socials dels darrers anys seixanta i, sobretot dels setanta fan aviat entrar en crisi l'encara nou edifici de l'Ateneu Arenyenc, en buidar-lo, ara, del contingut dels balls populars regulars de l'època anterior. Així, a partir dels anys setanta -època de l'Ateneu Arenyenc que conec poc per que aleshores jo vivia a Barcelona- comencem a trobar estudis i projectes per donar viabilitat econòmica a l'entitat. D'ells, però, l'únic que es realitza és el de la transformació de l'espai central del cafè en una nova sala que, en principi, fou explotada per un "bingo" en l'època en que aquests estaven de moda.

Els estudis i avantprojectes no realitzats, que vaig poder analitzar, en fer, l'any 89, el diagnòstic d'aquest edifici, son els següents:

- Un estudi del Taller d'Arquitectura de l'any 77 que contenia botigues a la planta baixa, habitatges a les plantes pis del carrer Ample i destinava les cinc plantes pis del Passeig de Mar a espais d'ateneu: sala d'actes, convencions, biblioteca i restaurant.

- Un altre estudi, suposem de la mateixa època, dels arquitectes Julià i Petot, consistent en dues plantes partides per a activitats d'Ateneu i quatre plantes del cos del Passeig de Mar per a habitatges.
- De l'any 80, ja fet el local del bingo, tenim un estudi dels arquitectes Badosa, Doñate, Mestre i Rabella, per a la remodelació del bar i la creació d'una sala de joc a l'actual

escenari -ampliat per la sala gran- i una biblioteca sobre d'ella, a l'espai de l'actual teler, en un intent de recuperar la façana marítima.

- Per últim, i després d'un estudi de reciclatge per a la sala del ja inexistent bingo, tenim els dos avantprojectes presentats al concurs de l'any 1985, sota els lemes *"atheneum"* i *"el fet social"*, que es varen refondre en l'avantprojecte síntesi, dels arquitectes Badosa i Gay i que consistia, conforme a les bases del concurs, en la realització d'unes galeries comercials a la planta baixa tot destinant a les activitats d'Ateneu les plantes superiors.

Davant aquest seguit d'alternatives tan dispars -cada junta en plantejava una d'antagònica amb l'anterior- s'hem va encarregar, al 1989, un estudi per poder fixar unes directrius sobre el què fer amb l'actual edifici de l'Ateneu, no només a curt sinó també a llarg termini. D'aquest estudi, el primer que calia saber, però, era si teníem un edifici suficientment sòlid com per invertir diners i esforços en ell o si, per contra -tal com s'havia dit des de la defensa dels projectes d'actuacions immobiliàries contundents a base de introduir-hi habitatges o botigues- es tractava d'un edifici ruïnós.

La conclusió va ser que, malgrat tota una quantitat de mancances i deficiències puntuals -tant de l'estructura resistent com la de seguretat i en les instal·lacions- de cap manera podíem parlar d'un edifici ruïnós. Això, dit d'una altra forma, significava que la seva demolició i substitució no es podia justificar per raons tècniques sinó, en tot cas, per obtenir del solar uns presumptes rendiments immobiliaris la qual cosa, en l'estudi realitzat, crec que quedava prou clar que, ni amb la solució de fer habitatges –solució avui inexistent a causa de la qualificació urbanística, d'Equipament Privat, que té l'edifici- ni amb la solució de despendre's de la planta baixa, convertida en galeries comercials es resoldria el futur de l'Ateneu Arenyenc.

Així doncs, en l'estudi vam proposar, com a directriu bàsica a seguir, el aconseguir la rehabilitació de l'edifici actual, entès com un gran contenidor fix de molts espais interiors variables en el temps. En aquest sentit es proposà anar avançant en la línia de les següents actuacions:

- Reforçar i tractar, contra el foc, tots els elements estructurals resistents en mal estat o desprotegits, especialment els detectats al terra de l'escenari i en altres punts.

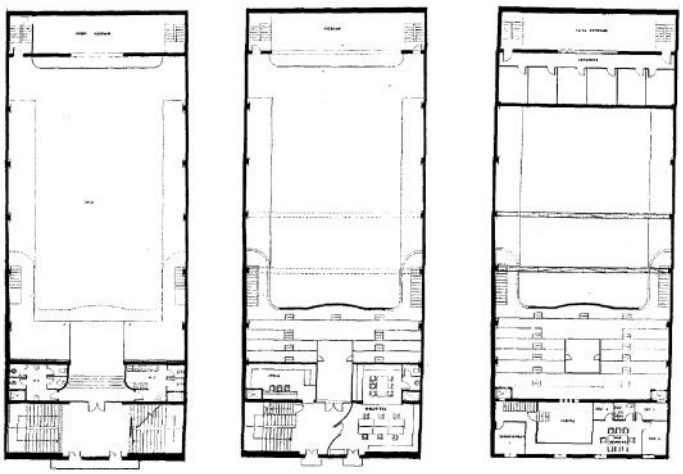
- Dotar a la sala gran de la planta pis, d'una escala secundaria d'accés, per la façana del Passeig de Mar, tan per resoldre les deficiències de seguretat com les funcionals. De fet, el que es proposava -i segueixo proposant- és recuperar els dos accessos de l'antiga sala dels anys cinquanta, si bé ara amb la seva jerarquia invertida, el principal al carrer Ample i el secundari pel bar al Passeig de Mar.

- Recuperar, dins el possible, la diafanitat visual del Cafè-Bar, la qual cosa, en bona part, ja s'ha aconseguit amb les darreres obres, si bé encara es pot aconseguir molt més tractant adequadament els accessos al bar des del vestíbul del carrer Ample.

- Dotar la sala gran dels elements moderns, adequats, que permetin una variació del tamany de l'espai i eventuals compartimentacions, jugant amb una estructura mòbil de mampares i amb la moderna minotècnia, tal com es fa amb els actuals espais teatrals.

- Rehabilitar, mica en mica, la gran quantitat d'espais existents en l'edifici, avui marginals o simplement inacabats, per a activitats culturals o auxiliars.

Aquestes directrius es reflectiren en uns estudis previs indicatius que, malgrat no haver-se desenvolupat, ben segur que han contribuït a que totes aquestes directrius que acabem d'enunciar, avui, estiguin molt assumides i, que d'una forma o altre, s'estiguin complint.

Estudis Previs de rehabilitació, any 1989.

Però de res servirà seguir plantejant reformes de l'edifici seu de l'Ateneu, si no estan clares les funcions que ha de satisfer aquestes reformes, així com la seva viabilitat econòmica.

Certament, hi ha a la nostre societat d'avui, encara, un buit pel que fa a les funcions que potser correspondrien a l'Ateneu Arenyenc de l'any 2000. Potser l'Ateneu haurà entrar en el joc dels convenis amb els estaments culturals de l'administració pública o d'institucions privades. Potser, per contra, haurà de jugar fort la seva independència institucional i tornar a cobrir parcel·les de la cultura que l'administració, pels seus condicionaments polítics o confessionals no podrà mai ocupar d'una forma convincent. També és possible que l'Ateneu, hagi de canviar el seu àmbit d'incidència social, especialitzant-se en alguna de les seves branques culturals -sense abandonar les altres- i comarcalitzar-se. No sóc pas jo la persona adequada per fer propostes d'aquesta naturalesa però, ben segur, que una institució tant antiga com l'Ateneu, la seu de la qual té un emplaçament i un local tant importants, pot trobar ben aviat, si el sap buscar, un lloc rellevant en la nostra societat per aquest segle XXI en que estem a punt d'entrar.

En aquest sentit, mirem un xic enrera i fem-nos ara una reflexió. L'enderrocar el vell edifici de l'Ateneu Arenyenc l'any seixanta, i bastir l'actual, va ser un error o un encert?.

Trobarem arguments fàcils per defendre les dues posicions:
Si el vell -però històric- edifici hagués arribat en bon estat fins avui, ara, seria **un error** enderrocar-lo, només per fer-ne un de més gran.

Però amb la construcció de l'edifici actual, de l'any 1960, es va cobrir un dèficit de la cultura popular que tenia l'Arenys de Mar d'aquells anys i, ara, l'Ateneu té un contenidor -econòmicament amortitzat- potser encara buit però molt adequat per a instal·lar-hi activitats socio-culturals de futur a escala adient -no simples "capelletes"-. En aquest sentit, **va ser un encert**.

Un error o un encert?. Tan se val. Tenim el que tenim i la nostra petita història és la que és i, el que si tinc molt clar que hem de fer, és conèixer i valorar el que tenim perquè la nostre petita història sigui, en el futur, la que voldríem que fos.

Ben segur que -malgrat les diferències de criteri que pugui haver-hi- aquest sentiment és compartit per quasi tothom que fa tertúlia a l'Ateneu, tot dient-hi la seva i escoltant la dels altres.

Arenys de Mar, setembre de 1997
M.F.